

Mr.

BIG SHOT

KÖNYÖRTELEN, RIDEG
ÉS ELKÉPESZTŐEN SZEXI.
HUDSON RHODEST
JOBB LENNE ELKERÜLNI...

mr. nagymenő

R.S. GREY

R . S . G R E Y

Mr.
BIG SHOT

mr. nagymenő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

Scarlett

Minden végzett joghallgató az ország nagy és híres ügyvédi irodáinak egyikében akar dolgozni.

A legjobbak csak ezektől a „big law” irodáktól fogadnak el ajánlatokat.

Ők adják a legmagasabb fizetést és a legnagyobb bónuszokat.

Ezzel a pszichológusok is jól járnak. Hiszen gyakran hallják: a cég tönkretette az életemet. Ha nem egy ilyen ügyvédi irodában dolgoznék, ma már férjnél (boldog, elégedett, józan) lennék.

Én a mai naptól fogva így fogok mesélni róla:

Az első év a híres ügyvédi irodánál? Gyerekjáték.

Teljesen becsicskultak nekem.

Megszólal az ébresztőóra az éjjeliszekrényen, de csak fél másodpercig csörömpöl, mert odanyúlok, és lecsapom. De nem is volt rá szükség. Már legalább két órája ébren vagyok. Az ágy mellett állok abban a ruhában, amelyet gondosan, megfontoltan választottam ki az alkalomra. Mire eljutottam a kasszához, a Barneys eladónője már beszedett egy marék Advilt, mert előjött a migrénje, és szánta-bánta a pályaválasztását.

Egy pazar, bokáig érő, szűk fekete nadrágot választottam, megköttős, krémszínű blúzzal és a most divatos Aquazurra szarvasbőr túsarkúval, amelynek kis szalagcsokor van a sarokpántján, bár az irodáig lapos sarkúban megyek. Ami a kiegészítőket illeti: megörökölt Cartier óra, tiszta, manikűrözött körmök, a fülemben kis gyémánt bedugós fülbevaló... és ennyi.

Batman is így érezhette magát az első munkanapján. Fogadjunk, hogy előző nap elvitte a Batmobilt autómosóba, hogy csili-vilin jelenhessen meg vele. Jó kis adrenalinfröccs lehetett lerángatni a bolti cédulát a vadonatúj bakancsról és a testhez tapadó cuccokról, mielőtt magára aggatta az összes kütyüt.

Én ugyanezt az izgalmat érzem, amikor felkapom a munkába menős táskámat, amit már telepakoltam mindennel, amire esetleg szükségem lehet, meg *még* ezzel-azzal. Menetre és munkára készen kilépek az épületből... hát nem leszar egy madár?!

Megdermedek és lepillantok, megbénít a döbbenet. Kell egy perc, mire felfogom, hogy a blúzom elején fehér kulimász folydogál. A réműlet késve, de annál nagyobb erővel tör rám. *NEM!* Direkt húztam az időt otthon, hogy ne érkezzem az irodába kínosan korán, de most, *MOST* bezzeg a legszívesebben megostoroznám magam, amiért nem vertem sátrat az Elwood Hoyt előtt már tegnap este. Az asztalom alatt kellett volna aludnom. A beállt nyak ehhez képest semmi.

Rendben, győzködöm magam, és igyekszem visszaszerezni a kontrollt a pulzusom felett, ami valahol 190 körül járhat. Az infarktushatáron már átcsúsztam, egyre közelebb kerülök a spontán öngyulladásához. Visszakocogok a ház lobbijába, és próbálok nem sírni, amikor kiderül, hogy a liftek a jelek szerint sztrájkba léptek.

Szerencsére a ruháimat az egész hétre előre kikészítettem. Gyorsan lecserélem a felsőt egy ugyanolyanra, csak fekete selyemből, és már

szökdecselek is le a lépcsőn; a liftre várjanak azok, akik nem ma kezdik *életük hátralevő részének* első napját.

Ez alkalommal le sem veszem a szemem a madárról, amikor kilépek az épületből. Esküszöm, hogy szinte önelégültnek tűnik, ahogy azon a vékony ágon gubbaszt. Semmi kétség, megint a záróizmát edzi, hátha elég közel megyek hozzá.

A tenyerem mögé rejtve (tehát titokban) felmutatom neki a közezső ujjamat, semmi szükség arra, hogy a járókelők azt gondolják rólam, teljesen agyhalott vagyok. Aztán befordulok abba az irányba, amerre eredetileg is indultam, és *kezdődhet* a nap.

Csak tíz percet vesztettem az átöltözéssel, de ez a tíz perc is túl sok. Október első hete van, a végtelennek tűnő, forró nyár végre elköszönt. Hálásan szippantok bele a csípős őszi levegőbe, miközben egyik sarkon fordulok be a másik után.

Chicago belvárosának szívében, a River North negyedben vagyok, körülöttem elegáns butikok, különleges kis éttermek és égbe nyúló felhőkarcolók sorakoznak. Minden utca élő történelem, szeretek rá-érősen, gondtalanul sétálgatni bennük, ez a nyaktörő sebesség szokatlan.

De ma reggel nincs idő beugrani egy lattéra a kedvenc kávézóba, vagy bagelért a sarki pékségbe.

Az Elwood Hoyt irodaépülete szerencsére gyalog is közel van. Pilálatok alatt letudom azt a pár száz métert, csak egyszer állok meg, amikor az úton átkelve egy kisteherautó majdnem elsodor. A lökhárító szinte súrolja a combomat, a volánnál ülő mogorva pasas megkiordít a nyitott ablakon:

– Meg akar halni, hölgyem?

Nem! Épp ellenkezőleg: van egy álmom!

Befordulok az utolsó sarkon és megpillantom a céloamat.

Az olyan városokban, mint Chicago, a felhőkarcolók versengenek egymással. A nagyobb cégek robusztus, tiszteletet ébresztő épületekben szeretnek berendezkedni, az Elwood Hoyt sem különb. A Chicago folyó partján felhúzott épület az egyik legmagasabb a városban. Nehézkes kő és acél homlokzata szinte az égig ér, főleg onnan nézve, ahol én apró porszemként topogok.

A makulátlanul tiszta üvegajtó előtt megállok egy pillanatra, és átveszem a túsarkút. Megigazítom a táskámat, lesimítom a hajam, és gondoskodom róla, hogy a derekamra csíptetett névtábla *éppen* csak kilátszódjon. Aztán magabiztosan felemelem a fejem, és belépek az ajtón.

Barrett a biztonsági kapunál, a forgókereszt előtt vár rám. Vonzó mosolya jóleső meglepetés ma reggel. A fiútesóim közül (és van belőlük *pár*) Barrett és én hasonlítunk a leginkább. Keskeny arcunk, magasan ülő járomcsontunk, sötét szemünk és barna bőrünk van. Gesztenyebarna haja sokkal, de *sokkal* rövidebb, mint az enyém, bár az tetszik, hogy a tincsei megőriztek valamennyit természetes hullámosságukból. Valószínűleg Nylesnak köszönhető, aki mindig tiltakozik, amikor Barrett beugrik egy vágásra.

A bátyám egy kávésbögrét tart a kezében, és amikor odaérek hozzá, gondolkodás nélkül elveszem tőle. A kacsintásából ítélve eleve nekem szánta.

– Azért nem sietted el, hugi.

– Ideértem – mondom kicsit sértetten, amiért majdnem a hitét veszítette bennem. Tudja, hogy egy ilyen napon sohasem késnék el.

– Megizzadtál.

– *Nem* is. – Éles pillantást vetek rá, mielőtt belekortyolok az italomba. Jól etlálta, a szokásos cappuccino, extra espressóval. Pár perc, és remegni fogok, ami nem csoda, hiszen ma reggel a gyomrom a reggelit sem vette be.

– A fénylő bőrt leszámítva pont úgy festesz, mint egy ügyvéd. – Te-tőtől talpig végigmér, és büszkén mosolyog. – Pazar a ruhád is.

– Azt mondd? Először nem ebben indultam el.

Úgy döntök, nem említem meg a madarat. Nem akarom ismét felhergelni magam.

– Igen. Tökéletes!

– A nagy órája – mondom, és felemelem a csuklómat, hogy ő is lássa.

Elmosolyodik.

– Szép.

Egyetlen ember van a világon, akitől elfogadom a kritikát az öltözékeket illetően, és az Barrett. Ma, egy totál átlagos keddi napon, sötétkék hajszálcsíkos öltönyt visel, a bal mellzsebében hozzáillő, takaros összehajtogatott díszszebkendővel. A nyakkendőjének árnyalata megegyezik a zakóéval, az inge kissé világosabb a többi ruhadarabnál: élénk hortenziakék. Szemképráztató színfolt egy különben fakó díszletben.

A legtöbb munkahelyen egyre inkább elfogadható a lazának számító farmer-edzőcipő párosítás, a jogi munka azonban nem ilyen. Egy olyan cégnél, mint az Elwood Hoyt, nagyon is adnak a megjelenésre. Átfogó szolgáltatásokat nyújtunk a társasági jog minden területén. Az ügyfeleink nagyvállalatok, befektetési társaságok és családi vállalkozások, és mind nagyra értékelik az irodánkra jellemző rongyrazást és presztízst. Nem akarnak egy tangapapucsos nyikhajjal tárgyalni, elegáns ügyvédet akarnak, jól szabott öltönyben, aki rohadatul összeszedetten néz ki, és úgy is viselkedik.

Remélhetőleg olyat, mint én.

Barrett a liftek felé bök az állával.

– Gyerünk! Felkísérlek.

Előreengedem, ő meg úgy masírozik el a biztonsági örök előtt, mintha az övé lenne az épület, csak egy intéssel köszönti őket.

– Apával találkoztál ma reggel?

– Ó, persze! *Már megjött!*

Nagyot nyelek az idegességtől.

– És?

– És biztos vagyok benne, hogy te is találkozni fogsz vele még ma. Munkára fel!

Sóhajtok egyet, miközben egymás mellett állva arra várunk, hogy a tucatnyi lift egyike a földszintre érjen. Mögöttünk megszólal egy pittyenő hang, és pont akkor fordulunk meg, amikor a fényes ajtó szétnyílik.

Amikor belépünk a liftbe, egy fiatal, szőke srác is jönne utánunk, aki szintén újonnan készült Elwood Hoyt kitűzöt visel, de Barrett felemeli a karját.

– Nem! Jöjjön a következővel!

A pasas annyira megdöbben, hogy csak pislog, és bénultan lesi a bezáródó ajtókat.

– *Ez azért durva volt* – jegyzem meg nevetve, amikor kettesben maradunk.

– És szükséges. – Barrett határozottan összevonja a szemöldökét, és felém fordul. – Csak néhány másodpercünk van, hogy beszélhessek veled. Már hetek óta készülök arra, hogy félrehúzlak dumálni, de szokás szerint elfoglalt vagyok. Figyu, nem kell végigcsinálnod ezt a dolgot!

Most én ráncolom a homlokom. Egy pillanatra megáll levegőt venni, aztán ismét belekezd, és még sohasem volt ennyire őszinte.

– Senki sem fog emiatt kevesebbnek gondolni. Eskü. Te vagy a család sztárja, az éles eszű hugica, akit mindannyian imádunk, de *ez?*

Totál felesleges neked ez az állás az Elwood Hoytnál. Úgy értem, gondoldj anyára! Hol van most?

Megint a homlokomat ráncolom, nem tudom, mire akar kilyukadni.

– Dél-Franciaországban, bevásárlóköriúton...

Tegnap beszéltem anyával. Kísértetiesen hasonló szónoklatot adott elő, mint most Barrett. Összefogtak volna?

– Ott lehetnél vele. Ott *kellene* lenned – mondja zaklatott hangon. Bármelyik pillanatban megrázhat. – Ez a hely élve felzabál, Scarlett.

Karba teszem a kezem, és egyre dühösebb vagyok.

– Wyattnek és Conradnak is ezt adtad elő az első munkanapjukon? Türelmetlenül felsóhajt.

– Persze hogy nem. Conrad a legkönyörtelenebb közöttünk. Neki *muszáj* jogi területen dolgozni, máshol nem látnák szívesen. Ami meg Wyattet illeti... ismered... nem lehet beszélni a fejével, ha valamit elhatároz.

Felkapom a fejemet.

– Szuper. Akkor képzelj azt, hogy én is olyan vagyok, mint ők. *Ejtsd* a témát, jó? Vége. Már aláírtam a szerződést.

Ingerülten a mennyezetre pillant, ezt az apró részletet szívesen figyelmen kívül hagyta.

– Apa simán összetépi azt a papírt!

Kezdem elveszíteni a türelmemet. A homlokomat ráncolva csóválom a fejem, a szabad kezemet ökölbe szorítom. Ha nem vigyáz a nyelvére, kaphat egyet, úgy igazából. Nem úgy, mint amikor kicsik voltunk.

– De miért vagy *ennyire* ellene?

– Mert szeretlek. Mert jobb életet képzelek el neked. – Olyan nyomatékosan mondja, hogy *majdnem* megenyhülök a hangjában rejlő

kedvesség miatt, *majdnem* megadom magam a nagy, barna szempár esdeklésének, hogy térjek észhez. Majdnem, de *nem*.

Szúrós tekintetet vetek rá, majd hirtelen megfordulok, és szemben találok magam a liftajtóval. Levegőnek nézem, ha így folytatja. A szavai nyomják a szívemet. Annyira úgy beszél, mint apa és anya, és mint Jasper. Eskü, hogy mind ellenem vannak, pedig én csak azt a munkát akarom végezni, amiről kislánykorom óta álmodok, hiszen már akkor könyörögtem anyának, hogy vegyen nekem egy gyermekméretű nadrágkosztümöt.

Amikor kicsi korunkban apa magával vitt minket az irodába, a fiúk úgy rohagáltak, mint akik megőrültek, kitepték a virágokat a cserepekből, a falra firkáltak, de én nem. Leültem apa íróasztalához, felvettem a telefont, és azokat a szavakat ismételtam, amelyeket már milliószor hallottam.

– Bíró, kivásárlás, szerződés, alku. Nem! Semmi kompromisszum!
– Aztán lecsaptam a telefonkagylót, és forogni kezdtem a székkal; a fejembe szállt a képzelt hatalom, miközben a lábam fél méterre a padlótól lengedezett.

Tény, hogy Wyatt, Conrad és Barrett jó ügyvédek, kétség sem fér hozzá, hogy a legjobbakközül valók. De én úgy érzem, megvan bennem, ami ahhoz kell, hogy mindannyiuknál jobb legyek, vagy ha nem is jobb, de legalább olyan jó, és hogy helytálljak abban a cégben, amelynek apám volt az egyik alapítója. Nem kell engem dédelgetni.

Barrett szónoklata a legkevésbé sem térített el a céloimtól. Feleslegesen jártatta a száját.

– Ha csak ennyi a mondanivalód, akár néma csendben is folytathatjuk az utat.

Felnyög és a fejét csóválja, amíg a lift el nem éri az úti célunkat: a hetvenedik emeletet, a fúziók és felvásárlások részlegét, vagyis

második otthonomat a belátható jövőben. Az izgalom egy kis hulláma cikázik át rajtam.

– Rendben. Majd máskor folytatjuk. Most viszont, ha tényleg bele akarsz vágni, lenne egy jó tanácsom.

Kíváncsian felhúszom a szemöldököm, úgy fordulok felé. *Ezt* viszont hallani akarom. Hetek óta kergetem a tesóimat tanácsért.

Barrett hadarni kezd:

– Találj egy havert, és tapadj rá! Kizárt, hogy az első, még nem teljes évemet – vagy az első teljes évet, ha már itt tartunk – túléltem volna a csapat nélkül! A munkaóra-nyilvántartás. Kurvára tartsd kézben! Váljon szokásoddá, hogy minden este beviszed a rendszerbe. Ha elveszíted a fonalat, megbánod. Ó, és akármilyen célt határoznak meg neked, adj hozzá alsó hangon ötszáz órát!

– Ötszáz órával *többet*?

Megvonja a vállát, nem ingatja meg a döbbenetem.

– Ez a minimum, amit néhány partner elkövet majd a rovásodra.

– *Jesszus!* – sziszegem az orrom alatt.

A lift hirtelen megáll, Barrett szeme riadtan kikerekedik. Abban a pillanatban, amikor kinyílik az ajtó, közelebb lép hozzám, megragadja a karomat, és halkabban folytatja:

– És ami a legfontosabb, akármit is csinálsz, Hudson Rhodest kerülj el, bármi áron! Hallottad? Együtt jártunk jogi egyetemre, az a csávó egyszerűen szívtelen. Négy partner dolgozik a fúziók és felvásárlásoknál, mind rendben vannak, kivéve *Hudson*. Megértetted?

Nofene.

– Megértettem.

Hudson Rhodes a patás ördög, bárki mással jobban járok, értettem!

És most... berúgom az ajtót, kezdjük!

MÁSODIK FEJEZET

Hudson

Tudom, én vagyok itt a rosszfű, de nekem tökéletesen megfelel. Pont olyan önelégült, goromba a hozzáállásom, mint a Grincsnek a mese elején, csakhogy örömmel jelenthetem, az én szívem sohasem fog három méretet nőni. Megvan annak is az előnye, amikor komorságot áraszt magából az ember. A többiek csótányok módjára futnak szerte-szét, amikor belépek a teakonyhába, ami azt jelenti, hogy több fánk jut nekem, és hamarabb sorra kerülök a kávéskannánál. Jóval hatékonyabban dolgozom, mert elkerülöm a végtelen folyosói pletykákat. Szerintem több száz fizetett munkaórát megspórolok a cégnek azzal, hogy a pusztá jelenlétemtől reszkető munkatársakat levegőnek nézem.

Nem akarok dicsekedni, de egyszer egy, az első évét nálunk töltő gyakornok a mosdóból hívta fel az anyját miattam, mint egy nyolc-éves, aki életében először ment ottalvós táborba: „Hé, anya, igen, utálom az egészet! A főnök szar alak. Eljönnél értem?”

Itt viszont nyilván meg kellene jegyeznem, hogy valahol legbelül készen állok a változásra. A rossz viselkedésem miatt bajba kerültem, ideje rendbe hoznom a dolgokat.

Rendezői utasítás: szarrágó vigyor.

Még életemben nem éreztem olyan izgalmat, mint amikor a fülke ajtaján dörömbölve azt ordítottam az elsőévesnek, hogy „haladjon már”!

Elégedett vagyok a dolgok állásával. Lassan tíz éve dolgozom az Elwood Hoytnál. Nyári gyakornokból fénysebességgel lettem partner, nemsokára pedig egy újabb jelzõt is a nevem mellé biggyeszthetek: *senior partner*.

Meglehetősen abszurd helyzet. A kortársaim nagy része boldogan megelégedne ennyivel. Partner az Elwood Hoyt központjában, Chicagóban – ez a csúcs. Ez a *nyertes szelvény*.

De nekem több kell. Mint minden jó gazfickó, én is a viláгурalmat tűztem ki célul, bár a szenior partnerség már majdnem olyan jó.

Ezt a célt szem előtt tartva fogadtam el a váratlan felkérést találkozóra az egyik fejessel. Anders Elwood cégünk két alapító atyja közül az egyik. Bár jócskán hatvan felett van, esze ágában sincs lelépni. Szóval míg a többieket simán levegőnek nézhetem ebben az épületben, miatta mélyre kell ásnom, és előbányásznom emberi mivoltom utolsó foszlányait. A mosolynak őszintének kell lenni. Most az egyszerű.

– Hudson? Feltételezem, van rám egy perce – mondja, és magabiztosan bevonul az irodámba, *miközben* én épp tárcsázok a telefonomon.

Micsoda hatalom! Nem is kopogott! Vajon Lucy megpróbálta megállítani? (Nem mintha megtehetette volna.)

Leteszem a kagylót, és felállok.

– Hogyne. Mire lenne szüksége, uram?

Arra számítok, hogy egy szerződéssel kapcsolatos problémával áll elő, valami módosítást szeretne megnézni velem. Anders gyakorlatilag nem a fúziók és felvásárlások részlegén dolgozik, de amikor jelentős, akár több milliárd dolláros üzletről van szó (a *legtöbbször* ilyenről

van szó), ő is rajta tartja a szemét, főleg az előzetes felülvizsgálatnál és az utolsó simításoknál.

– Amint tudja, minden gyermekem követte a példámat, és jogi pályára lépett.

Nos... nem erre számítottam.

Megkerüli az asztalt, elhelyezkedik az ablaknál, és közben leveri az egyik ott kiállított, a teljesítményemet elismerő serleget. Egy pillanatra eltorzul az arcom, amikor megreped az üveg, de ő észre sem veszi a hangot.

– Barrett, Wyatt és Conrad... büszke vagyok arra, hogy mindannyian az Elwood Hoytnál dolgoznak.

Biccentek, egyelőre nem akarom kinyitni a számat, tudnom kell, milyen irányt vesz a beszélgetés. Egyetlen alkalom sem jut eszembe, amikor Anders betört volna az irodámba, hogy a gyerekeiről beszélgessünk. Vagy hogy akármiről beszélgessünk, ami nem tartozik szorosán a munkához.

Az Elwood fiúk nyilvánvaló okokból hírhedtek a cégnél. Hála istennek, csak egy dolgozik a chicagói irodában. Pont az kellene, hogy a főnök három kölykével versenyezzek, egy is bőven elég. Bár, ha belegondolok, Barrett hiába okos és tehetséges, nem tekintem versenytársnak. Azért nem, mert nem az én osztályomon dolgozik, és amikor utoljára csekkoltam, körülbelül 2000 munkaóra számítottak tőle. Én tavaly több mint 3500-at dolgoztam. Én hoztam a legtöbb pénzt a cégnek, az a kis kupa is bizonyítja, amit Anders olyan óvatlanul a padlóra küldött.

– Sajnos a legfiatalabb gyermekem is úgy döntött, csatlakozik a családi vállalkozáshoz.

Az Elwood Hoytot családi vállalkozásnak hívni nevetséges. Mintha Waltonék sarki boltnak hívnák a Walmartot. Az Elwood

Hoyt több ezer ügyvédet alkalmaz világszerte, csak itt, Chicagóban, hétszázat.

– Biztosan nagyon büszke, uram.

Ingerült morgással fordul felém.

Oké, visszapörgetek. *Nem* büszke.

– Dühös vagyok. – Szinte köpi a szavakat. – Annál is több. Az én Scarlettem nem tartozik ehhez a világhoz, az olyan... – Nyíltan elítélő pillantást vet rám, mielőtt befejezi a súlyos mondatot. – ...könyörtelen férfiak közé, mint maga.

Jó tudni, hogy a hírem az irodaház minden négyzetcentiméterére eljutott. Ha Anders Elwood szerint könyörtelen vagyok, akkor valamit nagyon jól csinálok. A pasas sem ma született bárány.

– Biztos vagyok benne, hogy a lánya meg fogja állni a helyét. – A nyelvembe kell harapnom, nehogy folytassam: *Most pedig, ha megbocsát...* és az ajtóra mutassak.

– Szerencsére emiatt nem fog fájni a fejem. *Őn* fog erről gondoskodni.

Letaglózva pislogok.

– Tetszik neki a fúziók és felvásárlások terület – folytatja. – Ma ezen az emeleten kezd. Megnéztem, és elvileg Amaya Chandra keze alá tartozna, és bár Amaya tehetséges jogász, nem töltött még annyi időt a cégnél, mint ön. Neki nem áll érdekében, hogy a lányom útját egyengesse. Ugye érti, mit akarok mondani?

A némaságom miatt el is magyarázza.

– Ne támadja le! Kevésbé magas labdákkal is próbálkozhat. Ennyi. – Még van képe vigyorgni, mielőtt hozzáteszi: – Tisztán érti, amit mondtam?

– Kristálytisztán.

Biccent, és az ajtó felé fordul.

– Pompás. Örömmel hallom.

Abban a pillanatban, ahogy kilép az irodámból a folyosóra, felkapom a telefont. Az asszisztensem, Lucy első kicsengésre beleszól.

– Mi kell? – kérdezi, udvariasságra nyilván semmi szükség.

– Tudja meg, mikor érkeznek ma az elsőévesek. Már itt vannak?

Látta őket az épületben?

Papírsusogás a vonal másik végén.

– Ó, ma jönnek? Hadd...

– Hívjon vissza! – mondom, és bontom a vonalat.

Lucy Sadler a maga 79 évével valószínűleg a legidősebb alkalmazott az épületben, és azóta a megbízható asszisztensem, mióta vezető gyakornok lettem. Egy partnertől örököltem, aki tíz éve nyugdíjba ment. Lucy is nyugdíjba vonulhatott volna vele, hiszen a pasas *nagyanyjának* a testvére volt, de úgy döntött, hogy marad, és bár egyikünk sem vallaná be, nagyon jó barátok lettünk.

Megcsörren a telefonom.

– Namivanmár? – Egy szó, naponta ötvenszer.

– Azt mondta, elsőévesek?

Megdörzsölöm a szememet.

– Igen, Luce. Elsőévesek.

– Rajta vagytok!

Amíg arra várok, hogy visszaszóljon, leülök a helyemre, és megnyitok egy új ablakot a keresőben. Begépelem a Google-ba a Scarlett Elwood nevet. Mint minden jó jogásznak, nekem is el kell végeznem a háttérmunkát.

Nem is tudtam, hogy Elwoodék egy negyedik gyereket is összehoztak. Mennyi kölök kell már egyetlen házaspárnak? Basszus... lehet, hogy *több* is van négynél?

Borzongás fut végig a gerincemen.

Mielőtt a keresési eredmények megjelentek, úgy képzeltem magam elé Scarlettet, mint Anders női változatát, ősz hajjal, pajesszal, az orrából lógó szőrszálakkal együtt.

Aztán megjelenik az első találati oldal, a képernyő tetején a legifjabb Elwood nagy felbontású képével. Tévedtem. Ez a lány – *lány*, mert egy nappal sem lehet idősebb huszonhárom évesnél – barna hajú bombázó. Nyilván az anyjára hasonlít, mint Barrett. Gyönyörű haja van, sűrű, gesztenyebarna hullámok keretezik tartózkodó arcát. A szemében reményteljes fiatalság ragyog, a mosolya csábos, de nem tolakodó módon. Tele van olyan gödröcskés bájjal, ami a gyerekkori szerelmére emlékezteti az embert.

Amikor tudatosul bennem, hogy a gyomrom beleremeg *valamibe*, felszisszenek, és görgetni kezdek, amíg oda nem érek ahhoz, amit keresek: információ. Kismillió jogi fórum van a neten. Már a „Reddit” és a „Scarlett Elwood” keresőszavakra is rengeteg eredményt hoznak. A jelek szerint imádnak beszélni róla.

Olvasok, és gyorsan görgetek. Nincs vesztegetni való időm. Előttem áll az egész munkanap, és nem feladatom egy idegen után kutakodni a neten.

Anonymous134_X: Az a csaj annyira gáz. Évfolyamtársam volt a Columbián, és látni kellett volna, hogy dongták körül a professzorok! Kétkem, hogy egyetlen vizsgára is kellett tanulnia *ApUcl* miatt. Fúj!

JogászlányXO: Azt hallottam, egész életében ilyen volt. Egy elit magániskolába járt. Elkényeztetett kis hercegnő. Annyira idegesítő, hogy az ilyenek veszik el a helyeket azoktól az ügyvédektől, akik megérdemelnék.

Anonymous134_X: Pontosan! A családja nélkül a Columbiára sem jutott volna be!

Eldobható13339990: @Anonymous134_X: Bizonyítsd be, vagy kussoljál!

Anonymous134_X: Úúú... a saját szememmel láttam! Egy professzor megengedte, hogy később adja le a dolgozatát, mert San Tropéba ment nyaralni a családdal, vagy valami ilyesmi volt. Nekünk ilyet sohasem engedtek volna meg. Más is volt... de hidd el, amikor azt mondom, hogy mindannyian tudtunk a kiváltságairól. A tanárok között volt egy megegyezés, hogy érinthetetlen, mintha az apja szólt volna az érdekében. Közben mi meg a belünket is kidolgoztuk....

Legörgetek még néhány oldalt, aztán úgy döntök, eleget láttam. Bár a gondolat, hogy az emberek név nélkül gyűlölködhetnek a neten, bűzlik a gyávaságtól, az összes poszt mögött ugyanaz az érzés lapul. Nem olyan nehéz elválasztani a helytálló információkat a rosszindulatú köpködéstől. Ráadásul nem kell azon töprengennem, van-e igazság a történetek mögött, a saját apja erősítette meg a dolgot. Bemásírozott az irodámba, és világosan az értésemre adta, hogy Scarlett-t kesztyűs kézzel kell bánni. Egyengetni a lány útját... *különben...*

Ez itt nem bölcsőde. Hanem az ország legnevesebb ügyvédi irodája. A munkatársak vérrel és verejtékkal kerülnek be, mindent feláldoznak, tetőtől talpig adósságba verik magukat, hogy aztán a Scarlett-félék a szemük láttára beszambázzanak előttük. Dühítő.

Tulajdonképpen még örülök is, hogy Anders engem kért meg, vegyem a szárnyaim alá a lányát. Nincs annál nagyobb öröm, mint

Scarlett Elwoodot egy napon keresztül magammal hurcolászni. Fogadjunk, hogy a délelőttöt sem éli túl. Szerintem tíz körül már menekülőre fogja majd a dolgot. Persze, apu talán tálcán akarja a fejemet, amiért nem engedelmeskedtem, de valami azt súgja, érteni fogja, mire megy ki a játék. Előbb-utóbb úgyis kiderül, ha a lánya nem alkalmas arra, hogy ügyvéd legyen belőle, teljesen mindegy, melyik csapatban kezd.

Ha viszont erőltetni akarja, hogy a lánya ügyvédesdit játsszon, miközben mi kidolgozzuk a belünket, keressen más balekot magának, én ebben tuti nem veszek részt.

HARMADIK FEJEZET

Scarlett

ÜDVÖZÖLJÜK CÉGÜNKNÉL, áll a molinón a tárgyalóterem ajtaja felett.

Véged van, olvasom ki a kilenc új ember rám szegeződő tekintetéből, amikor elindulok a tárgyalóban, és felmérem, hova üljek. Ó, igen, pont abban a nyikorgó székben reménykedtem ott hátul, amelyik úgy fest, mintha a jeles alkalomra ráncigálták volna elő a raktárból. Elöl – ahová szívem szerint ülnék az első munkanapomon – minden hely foglalt, kivéve egyet, de amikor odalépek, a bal oldalon ülő szőke lány megszólal, hogy „Foglalt!”, és annyi rosszindulat van a hangjában, hogy nincs kedvem megküzdeni vele.

Hát jó!

Lépéseket hallok a hátam mögött, és a madárszaros incidens után kissé öntelten gondolok arra, hogy nem én érkeztem meg utoljára. Még *egy* ember lép be mögöttem, az a csávó, akit Barrett éppen felmért a lifteknél. Gyilkos pillantást vet rám, amikor odalép az üres helyhez a barátai mellett... a lány neki foglalta a helyet.

A fenébe is, Barrett!

Nekem a hátsó szék marad. Amikor leülök, úgy *nyiiiiiiiiiiiiiiikorog*, mintha kétszáz éves lenne.

– Húha! WD-40 nincs valakinél? – kérdezem önironikus nevetéssel.

Senki sem fordul hátra.

Rendben, akkor *így* állunk. Sejtettem én, hogy a mai napon kétféleképpen alakulhatnak a dolgok: a legjobb, bár a legkevésbé valószínű forgatókönyv szerint azonnal barátokat szerzek és megtalálom a helyem a társaim között. A legrosszabb és legvalószínűbb verzió szerint mindenki tudja, ki vagyok, máris utálnak, és úgy döntenek, a közös utálat megfelelő alap a bandázásra.

Meg akarok győződni arról, hogy jól látom-e, melyik lehetőséggel kell szembenéznem, ezért odahajolok a tőlem nem messze ülő csontsovány fiúhoz. Elég távol van ahhoz, hogy senki se gondolja azt, egymás mellett ülünk, de ahhoz elég közel, hogy ne kelljen hangosan kérdeznem tőle, tudja-e, ki vagyok.

Hitetlenkedő pillantást vet rám.

– Persze. Ne szólj hozzám!

Gyorsan felkapja a fejét, hogy lássa, az elől ülő szőke lány hallott-e minket. Szerencséjére a csaj élénk beszélgetésbe merül a szomszédaival.

Meg sem lep, hogy a jelek szerint itt mindenki ismeri egymást. Kétségem sincs, hogy mindannyian – kivéve engem –, együtt gyakornokoskodtak nyaranta. Iszonyú nagy szám megcsípni a „big law” cégeknél egy nyári gyakorlatot másod- és harmadév között, mert tíz alkalomból kilencszer ezek a cégek a gyakornokaik közül választják ki azokat, akiknek a diploma után teljes állást kínálnak.

Azért azt elmondanám, hogy én sem lustálkodással töltöttem a tavalyi nyarat. Annyi történt, hogy a chicagói hőségben punnyadás helyett külföldre mentem. Az Elwood Hoyt londoni irodájában voltam nyári gyakornok, mert szerettem volna több időt tölteni Wyatt bátyámmal. Ráadásul a (nagyon kevés) szabad hétvégéken onnan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kényelmesen beutazhattam Európát hátizsákos turistaként. Bár nagyon élveztem a Londonban töltött heteket, sejtettem, hogy megszívom ezt a döntést.

A jelek szerint máris megkötöttek a szövetségek.

Barrett első tanácsa az volt, hogy szerezzek barátokat, nem? Nos, bocsi, tesó... ez ma nem fog menni.

Tűsarkú cipők kopognak a folyosón, majd belép egy acélos tekintetű nő. A barátságatlan arcot leszámítva az öltözéke egyszerűen pazar. Azonnal kiszúrom a visszafogott gyémánt nyakláncot és értékelem a tarkója felett kontyba fogott fekete haj eleganciáját. Sötét bőrét szépen kiemeli a teveszínű kosztüm. Lekukkantok, és igen... a cipője is tökéletesen illik hozzá. Tízpontos megjelenés.

A tárgyaló elejére csattog, és lassan végignéz rajtunk. Néhányan fészkelődni kezdenek a kényelmetlen csendben. Kővé meredve ülök, amíg a tekintete körbe nem ér a tárgyalóasztalon, és megállapodik rajtam. Összehúzza a szemét. Semmi kétség, felismert. Barrett és én túlságosan hasonlítunk egymásra, szerintem azonnal összerakta a képet. Biztosan pusmogták már cégszerte, hogy egy *újabb* Elwood is csatasorba áll.

Jesszus, hányan vannak ezek? – gondolhatja magában.

Anélkül, hogy elárulná magát, lekapja a tekintetét rólam, és pattogós, metsző hangon beszélni kezd:

– Bethany Quinn vagyok, a fúziók és felvásárlások részleg vezető munkatársa. Én segíték elhelyezkedni önöknek a csapatuknál. A HR-esekkel is találkozni fognak, tehát a kérdéseiket nekik tegyék fel, ne nekem. Ez után az értekezlet után, amennyiben feleslegesen háborgatnak, kiszámlázom maguknak. Megértették?

A többiek tátott szájjal bólogatnak.

Én viszont mosolygok.